

U S T A W A

z dnia 13 lipca 1939 r.

o ułatwieniu przysposobienia małoletnich.

Art. 1. 1. Małoletni może być przysposobiony według przepisów ustawy niniejszej.

2. Ustawa niniejsza nie stoi na przeszkodzie do przysposobiania małoletnich również w trybie i ze skutkami, przewidzianymi w przepisach ogólnych.

Art. 2. 1. Przysposobić małoletniego mogą małżonkowie, liczący nie mniej niż 35 lat,

którzy zawarli związek małżeński co najmniej przed 5 latami.

2. Sąd właściwy do zatwierdzenia umowy przysposobienia może udzielić zezwolenia na przysposobienie małoletniego przez osobę samotną, liczącą co najmniej 35 lat, albo przez małżonków, którzy nie odpowiadają warunkom, wymienionym w ustępie poprzedzającym, jeże-

li zachodzą wyjątkowo ważne powody przysposobienia, a w szczególności, jeżeli małżonkowie nie mogą mieć własnych dzieci.

3. W każdym razie przysposabiający powinien być co najmniej o 15 lat starszy od przysposobionego i nie mieć zstępnych ślubnych.

Art. 3. 1. Małoletni może być przysposobiony tylko do ukończenia lat 7.

2. Małoletni może być przysposobiony do ukończenia lat 12, jeżeli przysposabiającyłożył na jego utrzymanie i wychowanie co najmniej przez 3 lata przed wejściem w życie ustawy niniejszej, albo choćby przez krótszy okres czasu przed wejściem w życie ustawy niniejszej.

3. Małoletni, na którego utrzymanie i wychowanie przysposabiającyłożył co najmniej przez 3 lata przed wejściem w życie ustawy niniejszej, może być przysposobiony bez względu na wiek.

Art. 4. Małoletni wyznania rzymskokatolickiego może być przysposobiony przez osobę należącą do tego wyznania, albo przez małżonków, z których przynajmniej jedno należy do tego wyznania.

Art. 5. 1. W imieniu małoletniego zawiera umowy przysposobienia jego przedstawiciel ustawowy. Jeżeli małoletni ukończył lat 14, potrzebne jest także jego oświadczenie.

2. W imieniu dziecka, którego rodzice są nieznanymi i nie zostali ujawnieni w ciągu lat 2, albo dziecka opuszczonego, któremu rodzice nie zapewniają utrzymania w ciągu lat 3 i które korzysta z opieki społecznej, zgodę na przysposobienie wyraża organ opieki społecznej, wyznaczony przez Ministra Sprawiedliwości w porozumieniu z Ministrem Opieki Społecznej w drodze rozporządzenia.

Art. 6. 1. Skutki przysposobienia określają przepisy ogólne. Jednakże nazwisko przysposobionego małoletniego zmienia się — w braku odmiennej umowy — na nazwisko przysposabiającego.

2. Przez przysposobienie małoletniego, wymienionego w art. 5 ust. 2, ustają obowiązki jego wobec rodziny, która traci również prawo dziedziczenia po nim.

Art. 7. Akt przysposobienia można sporządzić — niezależnie od formy, przewidzianej w przepisach ogólnych — także przed sądem, właściwym do zatwierdzenia umowy przysposobienia.

Art. 8. 1. Sąd, właściwy do zatwierdzenia umowy przysposobienia według przepisów ogólnych, zatwierdza umowę na wniosek jednej ze stron po rozważeniu, czy zachodzą ustawowe warunki przysposobienia, czy przysposobienie jest korzystne dla przysposobionego, a w szczególności, czy przysposabiający daje rękojmię należytego wychowania dziecka.

2. Przy przysposobieniu dzieci, wymienionych w art. 5 ust. 2, sąd stwierdza w szczegól-

ności, czy zachodzą warunki, upoważniające organ opieki społecznej do działania w imieniu dziecka.

Art. 9. 1. Sąd rozpoznaje wniosek o zatwierdzenie przysposobienia według przepisów ogólnych po wezwaniu przysposobionego, jeżeli ukończył lat 14, jego przedstawiciela ustawowego, przysposabiających, rodziców przysposobionego, jeżeli są znani, oraz w przypadku, wymienionym w art. 5 ust. 2, właściwego organu opieki społecznej.

2. Sąd rozpoznaje sprawy przy drzwiach zamkniętych.

3. Na obszarze mocy obowiązującej kodeksu cywilnego Królestwa Polskiego do uzasadniania postanowień i wnoszenia środków odwoławczych stosuje się ogólne przepisy postępowania incydentalnego, nie zaś art. 322 i 323 tegoż kodeksu.

4. Na obszarze mocy obowiązującej kodeksu cywilnego z 1896 r. na postanowienie sądu grodzkiego służy natychmiastowe zażalenie, na postanowienie sądu II instancji — dalsze natychmiastowe zażalenie.

Art. 10. Postępowanie sądowe w sprawach o przysposobienie wolne jest od opłat sądowych.

Art. 11. 1. Stosunek przysposobienia można rozwiązać zgodnie, przy czym stosuje się odpowiednio przepisy o zawarciu umowy przysposobienia i jej zatwierdzeniu.

2. Zarówno przysposabiający, jak i przysposobiony mogą żądać w drodze powództwa rozwiązania stosunku przysposobienia z wyjątkowo ważnych powodów.

Art. 12. 1. W skróconych wyciągach z aktu urodzenia oraz w dokumentach osobistych przysposobionego, w których należy wskazać rodziców, wymienia się jako rodziców — przysposabiających.

2. Wyciągi takie wystarczają w sprawach szkolnych, wojskowych, ewidencji ludności oraz ubezpieczeń społecznych.

Art. 13. W sprawach, nie unormowanych ustawą niniejszą, stosuje się przepisy ogólne.

Art. 14. W kodeksie cywilnym Królestwa Polskiego z 1825 r. wprowadza się zmiany następujące:

- 1) w art. 308 wyraz „pięćdziesiąt” zastępuje się wyrazem „czterdzieści”;
- 2) art. 310 — skreśla się;
- 3) art. 311 otrzymuje brzmienie:

„W imieniu małoletniego, który ma być przysposobiony, składa oświadczenie jego przedstawiciel ustawowy. Jeżeli jednak małoletni ukończył lat 14, powinien również sam złożyć oświadczenie.”;

- 4) w art. 313 dodaje się ust. 2 w brzmieniu: „Przez przysposobienie prawa i obowiązki rodzicielskie przechodzą z ro-

dziców przysposobionego na przysposabiającego."

Art. 15. Wykonanie ustawy niniejszej porucza się Ministrowi Sprawiedliwości w porozumieniu z Ministrami Opieki Społecznej i Spraw Wewnętrznych.

Art. 16. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*

Prezes Rady Ministrów: *Stawoj Składkowski*

Minister Sprawiedliwości: *W. Grabowski*